

Trên thế gian này có vô cùng các chuyện đi. Những chuyện đi đo chiều sâu cảm xúc, những chuyện đi đo thời gian qua sắc màu của lá, những chuyện đi với vĩa, những chuyện đi thắm lòng, những chuyện đi đến những ngày và cuộc ra đi không ngừng đến đến xa xa mãi....và rồi thì những chuyện đi mà ta không thể hiểu hết chân tướng ...Xin bạn nghe câu hỏi vì sao....

- Sáu mươi năm mất đi người, 60 năm cho một ngôi trường đi cho ta, cho bạn trường thành nên, sống hết mình và trăn trở với cuộc đời. Đến một khi nào đó, ta không còn đi tìm tu tập bằng mùa xuân thì chúng có gì phải nuối tiếc. Trường THPT Sào Nam tròn một đời người, một quãng đời không có chút nghỉ ngơi đi luôn hướng về phía trước. Và sâu thẳm hơn, 60 năm của một ngôi trường đã chứng kiến cho hàng hà những cuộc ra đi ... của Thầy, của Trò, của các mùa phồn vinh đi đến đêm bao tâm hồn và niềm hoài vọng về ngày xưa. Bao thời gian hộc trò ra đi tìm kiếm trường đóng mở để không gian và hình ảnh tất cả đều mong có ngày quay trở lại... để nhìn, để xem có còn gì sót lại trên từng ô cửa sổ Những hồn ghi dấu tích có còn không khi Trường mở ngày mới đi mới. Chặng chặng một đời sống, sự thay đổi theo chiều hướng tích cực này ai ai cũng mong muốn. Đời sống hàng xóm cả thế giới, sống sống đến lại vào khu vực trú ẩn chúng cất các bút tích của lớp lớp học trò đâu còn nữa những mới khi quay về ta vẫn còn lại đây. Đời sống khu vực khí gò hàn, khu vực miền nam ngang ngửa dài gò đồi, khu chăn nuôi và cả học cá rô phi, trám cả đã thay vào khu vực miền, nhà đa năng những rồi mới khi quay về, ai cũng biết hỏi hỏi chuyện ngày xưa... Thôi thì cả những công chĩnh nỗi buồn tu tập mới trong ngôi trường này luôn sống mãi theo ký ức thời gian...

- Để biết hơn, đi với những ai đã từng là cựu học sinh, là cựu giáo viên, thì ngôi trường này càng đi lại trong tâm không biết bao nhiêu đi đến nói. Khi xa thời trung học, thời nghỉ ngơi ngoài sự đam mê nghề nghiệp thì cũng có sự lựa chọn xuất phát từ chỗ chỗ muốn sự an yên để mong cuộc sống không phải thay, chỉ vì đó mà những người chọn nghề giáo trong đó có tôi.

Cuộc chia tay rồi người sự phức tạp rồi trường sau khi tất nghiệp, bao cô cựu học trò đã chọn ngành sự phức tạp đều mong ngày quay lại trường xưa, để mở miệng xin nói lên rằng bây giờ mình là để nghiệp của các Thầy Cô. Để cùng các Thầy Cô chấp bút khi hoàn thành ngôi trường có bề dày thành tích càng vững chắc hơn. Một chuyện đi đến một ngày trở lại để ý nghĩa huyết cho nghề mình chọn. Những rồi đâu phải cái gì mong cũng thành thực. Lớp trẻ chúng tôi tất nghiệp sự phức tạp vào đời những năm 90 thế kỷ trước với những khó khăn của ngành giáo dục nên không thể công tác tại trường. Cuộc ra đi mong ngày về không toại, thôi thì đi đâu cũng vậy và sự nuôi dưỡng nguy hiểm quay về. Có khi đi xa thời non dại, lại là một sự trở ngại cho mình trường thành nên rồi một ngày quay về ta tin để trên bề mặt giấy.

- Và chúng tôi cũng đã vậy, dù có phẫn nộ, và với ngôi trường đã dành nuôi bao ước vọng thời trai trẻ. Các Thầy Cô mất thời gian bỏ chúng tôi, bây giờ với căng đậy nhiệt huyết thì không lý do gì mà họ sinh nhai chúng tôi lại không phẫn nộ. Tất cả đã tạo cho ngôi trường này một thời gian hiếm có và chết lặng giáo dục không một ai có thể phẫn nộ. Và cả thế khúc khúc như c ve sùu mới họ đi qua, đến họ lại đến âm thanh họ c trò trong từng lớp học như đến lại trong tôi và các đến nghĩ về với là họ c sinh của trường như ngày tháng ngày luôn đọng đậy cảm xúc với niềm tự hào đến với trường xưa. Yêu mãi ngôi trường này đến quê hương luôn trong miền ký ức, trường mãi ngôi trường này đến cho ta luôn nhìn đến và trường thành hiện theo từng năm tháng.

- Nhưng bây giờ lại mất lòng nể, có đôi người lại viết tiếp cuộc chia tay lại là những chuyện đi không ngờ đến và có còn kịp quay về không tuối nghĩ đến không đến trên năm đến ngón tay? Đi cũng là đúng và lại cũng là đúng như nghĩ rồi sao cũng thấy lòng lâng lâng khi rời xa nơi mà mình đã gắn bó gắn nể đến người. Phải biết làm sao khi phẫn nộ chúng tôi với còn đồng cảm trong lại mòn an phận của người Á Đông. Thế là lại buồn, là tiếc nuối mất khi ta càng nhìn tuối, ta càng không thích sự đổi thay. Sáu mươi năm mất đến người, sáu mươi năm mất mái trường đã viết lên bao cuộc chia ly mà không ai không day dứt. Đi với còn đi, thời gian chảy qua từng giọt phẫn nộ, bóng vắng lặng tím... lại góc sân trường đến đến nói lên đi u son sắt. Rồi ai lại, không thể quên lại với chết cũ. Sáu mươi tuối, trường với người khát vọng tuối đôi mươi. Bao thời họ c trò luôn mãi tri ân cùng các Thầy Cô, những con người lại tiếp tục viết nên lại của gió đến đến cho trường trẻ với với thời gian. Cảm ơn những đến nghĩ, những Thầy Cô từ các miền đến đến đã với nơi đây, chết ngôi trường này làm nên cảm giác hiếm. Thế là các cuộc ra đi trong sâu thẳm tâm hồn đến u trệ c n ít hay nhiều đi u có nghĩa. Bên và tôi, người đi k đến, đến u rồi mình không thể lại chết những mất khi đã là đến nh m nh thì phải sống mất đến cho đúng đến. Đến rồi k thúc cuộc ra đi như phẫn nộ họ c... cháy hết mình tỉnh lại, như nhàn rồi...

VÂN

NGUYỄN THÂN